

és nemcsak nőket. Sokkal buzgóbban és áhítatosabban imádkoztak, mint egyebüit, ahol szabad. Az államhatalom nem üldözte kifejezetten a vallást, de az Egyház kezéből minden hatalmat és anyagi erőforrást kivett, arra számítva, hogy ez alá fogja ásni a hitéletet is. Ezt a hatást azonban sehohsem tapasztaltam. És a templomokat, amelyeket az első terror-hullám idején a csöcelék kifosztott és megrongált, kezdték gondosan tatarozni, helyreállítani, mint mondták „idegenforgalmi“ szempontokból, ami részben ürügy volt, de annyiban elhíhet, amennyiben Mexikó egyik fő jövedelmi forrása az amerikai turisztika révén beözönlő dollár.

És ezalatt a főváros főtemplomában, a *Megbocsájtás Oltárának* lépcsőin, egymást váltva éjjel-nappal, ott térdeltek a megbántott, megalázott római Egyház papjai, magukba mélyedve, imába merülten... „*Atyám, bocsásd meg nekik: mert nem tudják mit cselekszenek.*“ A kereszrefeszített Megbocsájtásnak ez az örökség, isteni gesztusa hatalmasabb fegyver minden külső ellenállásnál! Az üldözött Egyház megdönthetetlen lelki hatalmának tündöklő pajzsa, égi mentsvára.

Guadalupe... A legenda szerint 1531-ben a pásztorok egyikének, akik örök kapcsolatba kerültek már minden biblikus történéssel, *Juan Diegonak*, ebben a főváros közelében fekvő kis faluban megjelent a *Boldogságos Szűz* és azt az óhaját nyilvánította, hogy a jelenés helyére templomot építsenek. Juan elfutott a püspökhöz, akit *Zumarraganak* hívtak, ő azonban nem adott hitelt a pásztorfiú szavainak. Másnap újra megjelent a Boldogságos Szűz és meghagyta a fiúnak, hogy bizonyágtételül szedjen rózsákat egy kopár szikla tövében, ahol még sohasem nyílt virág. Diego a rózsákat meg is találta és szötte váll-takarójába szedve azokat, a püspökhöz vitte. És amikor a püspök elé akarta hinteni a halomnyi, illatos rózsát, helyettük a Szűz Anya remekbe festett képe bontakozott ki a püspök ámuló szeme előtt, a válltakaró gyapjúsövetére varázsolva...

Én közelről láttam a gondosan őrzött, csodás képet. Ihletett, művészi alkotás. És vajjon ki kételkednék a művészi ihlet isteni eredetében?!

Kétszáz év múlva a Szentszék hitelesnek ismerte el a csodát és azóta *Guadalupe* és *Madonnája*, a *Nuestra Señora de Guadalupe*, latin Amerika egyik legjelentősebb kegyhelye.

...Már régen elhagytam *Mexikó* csodálatos földjét és *Kubán* át visszatértem a madáchi falanszter, a bábeli felhőkarcolók világába, *New-Yorkba*, ahol minden csak a technika, ahol annyit törődnek a rekordokkal, a magasságokkal és mélységekkel és oly keveset a lélekkel, annak magasságaival és mélységeivel... Vallásilag majdnem általános a közöny, egy kis hányada az embereknek különböző, részben fantasztikus, új szektákban tévutakon keresi a legnagyobb kérdésekre a megnyugtató választ. Éreztem, hogy ez a város sohasem

lehetne „az én városom“, sohasem lehet a szív, az érzelmek emberének igazi otthona. Gondolatokba merültem jártam a nevyorki tengerparton, a down-townban és elnéztem a messzi Mexikó felé...

És eszembe jutott a guadalupai bazilika csodája. Eszembe jutott a vezekelve, térden csúszó ájtatos tömeg, mely kezében égő gyertyákkal, hódolva járul a csodás *Mária-kép* elé. A Madonna elé, Akit a Mennyek Királynéjává emelt a Szépség, az Anyaság és a Fájdalom. Lángoló gyertyákkal és lángoló hittel lüktet, hullámszik előre, a bazilika gyönyörű hajóinak márványán a tömeg. Egyre közelebb, közelebb a Képhez...

Az arcokon a csodalátás szent révülete reszket. A gyermekek szemében a betlehemi csillag ragyogása. A szószéken lila fényben a püspök. Zengzetes spanyol nyelven hirdeti az evangéliumi boldogság igéit:

„*Bienaventurados los limpios de corazón, porque ellos verán a Dios!*“ Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják Istent!

Éreztem, hogy nem némultak el a mexikói harangok! Az a harang, mely Isten szava, tovább cseng-bong, kondul és zúg a hívek lelkében. És visszhangja verődik megannyi hitetlen lélekben, hogy a hit hőforrásait fakassza a köszívekből és új tüzeket gyújtson bennük is, az Örökimádás oltárán...

Lelkesítő és megnyugtató volt ez a látvány, a vízió elményének emlékezete, a csoda ihletésének közelsége. Lelkesítő, mint minden tömegmozdulás, amelyet tiszta, eszmei célok vezetnek és megnyugtató, mert megerősített abban a meggyőződésben, hogy túl Isten-tagadáson, vallás- és egyházüldözésen, mindenfajta erőszak régi s új eszközein túl, egyaránt, mindenütt és mindenkoron győz és győzedelmeskedni fog: *az áhitat, az ima és a hit!*

Falbrecht Alice:

Lelki levelek

(6)

Kedves Barátom!

Ha nyomorultnak érzi magát, gondoljon arra, hogy én még gyengébb és szerencsétlenebb vagyok és az, hogy én magának támasz és vigasz lehetek, hogy van mit adnom magának, nekem jó érzés, és ezt a jó érzést adja maga nekem.

Az életnek is van illúziója és a halálnak is van illúziója. Az élet illúziója csalfa és múlandó. De a halál illúziójában van az igazság.

A rossz lelkiismeret rosszabb, mint más szenvedések elviselése. Az élet mélységes rejtélyeit azért kutatjuk, hogy a magunk kis életét rendben tudjuk tartani és a magunk nehézségeit el tudjuk viselni.

Azt kérde tőlem, hogy én milyennek képzelem el a mennyországot és a poklot? Elmondom az *egyéni* elképzelésemet: mindenkinek a saját vágyai fognak teljesülni. Amit önmaga kiprodukált.

A szívünkben önmagunkból kell az Isten képét megformálni, és amennyire én tudok az övé lenni, annyira lesz ő az enyém.

Isten szellem. Teremtette az anyagot. Aztán e kettőből egy kísérletet csinált: és ez az ember. Egy rész isteni, egy rész anyag. Mit fog csinálni az anyag, ha az Isten önmagából lehel belé lelket? Minden ember önmagában párviadalt hord. Az anyag és az isteni szikra harcát. Van, akiben az anyag győz, és van, akiben a lélek az erősebb és nem nyugszik addig, míg a matériát le nem igázta.

Önmagunkkal versengünk, ne másokkal.

*

Az ember sokszor csak azért kételkedik, mert azt akarja, hogy meggyőzzék.

Bele kell törödni, hogy vannak dolgok túl a képzeletünkön is és fel kell ismerni a saját képességeink primitív voltát.

Krisztust ma is a betegek és bénák keresik, mert tőle várnak vigaszt és gyógyulást.

Mikor este elcsendesedik körülöttünk a zaj, egyedül vagyunk magunkkal, akkor megjelenik előttünk a Krisztus-arc. És akkor gondoljunk vissza, hogy napközben észrevettük-e, láttuk-e, a Krisztus-arcot? A házak felett láttuk-e? Mikor a lélek harcol a testtel, mikor szenvedély viaskodik velünk, akkor jelenj meg: Krisztus-arc! Mint mikor a hóból vánszorgunk ki egy kis kunyhó világos ablakához, úgy ment meg a megfagyástól a Krisztus-arc! És mikor eljő az utolsó tusa, mikor az utolsó útra készülünk, akkor jelenj meg: Krisztus arc!

Mindenhol fegyverek zörögnek, bombák rémképei vetik előre halálárnyékukat. Nemzet nemzet ellen, testvér testvér ellen, gyilkos harcban van. És az emberek kérdik: mi a teendőm? Hová menni? Mi kell tenni? Én a két karomat kitérom — és útra készen várom, hogy Krisztushoz haza mehessenek!!

Rovatvezető: Dr. Nadas Zoltán.

A légi támadások csak kisebb részben irányulnak a tényleges pusztításra, túlnyomó részben az idegéletet akarják felmorzsolni. Ezzel együtt tapasztalható az idegélet fodrozódása, még akkor is, amikor a légi támadás csak küszöbön áll, vagy csupán fenyegeti az ú. n. hátszínét. Ez a jelenség szép példában mutatkozott a komolyabb légi támadások megindulása előtt az egyik riasztás alkalmával. A budapesti Szent Margit Intézet növendékei éppen lelkigyakorlatot tartottak, amikor az egyik mondat kellős közepén felüvöltöttek a szirénák. A következő pillanatban már rendben és fegyvelmezetten vonult le a hatalmas leánysereg az óvóhelyül szolgáló alagsorba. Néhány perc és mindenki elfoglalta a helyét és be-

lekezett abba, amivel az időt szándékozott tölteni. Az egyik csoport beszélgetett, a másik hozzászólott a tizóraiájához, mások pedig imádkozni kezdtek. Három kicsi elsős egymás mellé tette iskolai táskáját. Szépen reátérdeltek és együtt imádkozták a szentolvasót: az engesztelés imádságát. Talán ezeknek az ártatlan lelkeknek az imája irányította úgy a későbbi bombát, hogy az nagyobb mérvű kár nélkül az Intézet kertjében robbanjon fel.

Egy nemzetnek mindig szép a hősies küzdelme, amellyel életéért és jogaiért harcol. Ez azonban magában zárja szükségszerűen a háború egyik összetevőjét: egyesek irigységét, igazságtalanságát és gyűlölködését. A háború elindításában és további kiélezésében mindig ezek az elemek játszanak vezető szerepet. Éppen ezért az áldozatos helytállás mellett, amellyel a háborút igyekezünk megnyerni, — a békét is meg kell nyernünk, mégpedig a jogtalanság és a gyűlölködés elnémitásával, lényegében Isten megengesztelésével. A háború borzalmas elemei, Isten ostorcsapásai, amelyekkel a bűnös emberiséget sújtja. Az igazságos béke egyetlen biztos zászlója és eszköze: a megengesztelődött Isten szeretete és simogató mosolya.

Amikor Xav. Szent Ferenc hosszú és fárasztó hajóúttal Indiából Japánba érkezett, az első benyomása az volt, hogy a nép papjai az ú. n. boncok egymással pártoskodtak és marakodtak. Amikor azonban észrevették Xav. Sz. Ferenc magasabbrendű küldetését, a népre való csodálatos hatását, legott kibékültek egymás között és egyesült erővel Krisztus apostolával szembehelyezkedtek. A történelemnek ez a példája azt az örök igazságot szemlélteti, hogy az igazságnak egyetlen útja lehet, a tévedésnek ezer meg ezer. A tévedésnek azonban minden útjáról ellenérzéssel, sőt gyűlölettel tekintenek az igazság felé. Ezért csak az Egyház igazságát bizonyítja, ha a szembenálló törekvések — amellyel, hogy egymást emésztik — úgyszólván közösen ellenségüket látják az Anyaszentegyházban: tanításában és működésében.

1809 június 16-ára virradó éjszakán éjfél után 3 órakor a francia Radet tábornok Napoleon parancsára körülfogta a Quirinált és behatolva a pápa lakosztályába, VII. Piuszt és mellette időző Pacca nevű bíborosát letartóztatta. A Szentatyát és kísérőjét kocsiba zárva, erőltetett menetben Firenzébe szállította. A foglyok útközben szót váltottak egymással. Többek között azt kérdezte a pápa, vajjon van-e náluk valami pénz. A kardinális bizony csak néhány darab aprópénzt, ú. n. papetto-t tudott előkotorászni zsebeiből. Ugy magyarázta pénztelenségét, hogy éppen a pápa szobájában tartózkodott, amikor a letartóztatás megtörtént, s nem volt alkalma a saját lakosztályába bármiért is visszamenni. A Szentatya egyáltalán nem keseredett el, sőt kedélyesen mutogatta a pénzdarabokat Radet tábornoknak: ime, ez maradt meg az egész fejedelemségből. A pápa azonban akkor is pápa maradt. Amikor feje fölött elvonult a vihar, dicsőségesen, a nép örömrivallgása közepette vonult be Rómába. A pápa, Krisztus helytartója és tekintélye akkor is nagy, amikor sem pénzzel, sem pedig fegyveres erővel nem rendelkezik és látszólag a pusztában hangzik el az emberiségért, az igazságos megbékélésért világgá küldött szózata.